

Phần tư thế kỷ (#1)

An Hoang Trung Tuong 2010-02-03 13:00

Page: 1

LƯU Ý: MỌI SAO CHÉP PHẢI GHI RÕ NGUỒN VÀ TÁC GIẢ

Hoàng Tuấn Dũng là nhóm viên Văn Bựa.

Chân chọng giới thiệu một tác phẩm Không Bựa để thay đũi không khí Quán Bựa.

Phần tư thế kỷ

\*Truyện Ngắn By Hoàng Tuấn Dũng\*

chương một

Tôi có một kỷ vật thời chiến, chiếc thẻ bài lính Mỹ. Tôi đã không cố giữ nó. Nó sót qua hàng chục lần chuyển nhà, thải đồ hư, chẳng rõ nhờ sự gia ân nào. Tôi từng vứt sọt rác vô khối thứ to nghĩa hơn, cuống huân chương dán cẩn, phù hiệu gãy kim cài, đĩa hát, vân vân, trong khi nó thậm chí còn không trọn dạng một chiếc thẻ.

Đó là một mẫu nhôm mỏng méo, bằng già nửa kích thước nguyên thủy. Phần non nửa kia của nó bị mảnh bom hay đạn cao xạ xé văng.

Hồi bé, tôi thường bỏ làm bài, giở tự điển dò nghĩa mấy chữ trên nó:

..RT M

..973 841

..ERAN

Những bạn đấy, nếu không phải chịu bọp tai, cha tôi vốn sính cách ép học của các bậc hủ nho, tôi lại được dịp bay múa vào một thế giới riêng.

Thế giới bé con của tôi đơn điệu và hiều chiến như của tất cả bé con cùng lứa. Tôi tình báo hai tay bốn súng, lần theo đường ngầm dưới sào huyết bọn Phỉ, nhờ tài đoán mật mã ở miếng nhôm mề, đã kịp cứu đồng đội hy sinh, và đoạt tài liệu Dịch. Đại để vậy.

Năm năm, mười năm, mười lăm năm. Chiến tranh và tuổi đại nhặt dần, tôi sợ chết như tất cả người lớn. Mộng tình báo hết thời. Chiếc thẻ trở lại đúng nó, không thi vị, không kích động. Một vật chứng tro trên nên quên.

Năm 1991, tôi rủ anh bạn tên Nhân buôn lậu thuốc phiện. Mèo rừng cắn hút chết trên Lìn Căng Chải, công an trạm V6 bắt giam hai tuần, và nhiều biến cố hãi hồn nữa, khiến Nhân nản. Nhân đòi nhập hội buôn di vật Mỹ.

Tôi không tán thành Nhân. Nhưng khi Nhân đem tôi xem chiếc cán dao chạm dòng chữ DAWNT DALLAS 122943, nói rằng mua nó hết 10 Đô và sẽ bán 20,000 Đô tại Hương Cảng, thì tôi lập tức bị lôi cuốn. Nhân giảng, DAWNT là tên chủ con dao, DALLAS là quê anh ta, số 122943 là ngày sinh 29/12/1943.

Lúc ấy tôi chưa biết mẫu nhôm của mình là một chiếc thẻ bài. Tôi lục tìm nó trong hộp dụng cụ cơ khí, mang khoe Nhân. Nhân bảo ngay: Nửa cái thẻ, số lính 973841. Khoái quá, chúng tôi rao bán nó chỗ mấy tay buôn khét tiếng như Sô Bắc Cạn, Hùng Phôm. Bọn này chê nó không đủ tiêu chuẩn một di vật đáng giá.

Năm kia, 1992, Nhân chào tôi vượt biên sang Hương Cảng. Tôi lấy bút chì căn ke chiếc thẻ lên tờ giấy dày. Gói tờ giấy bằng ny-lông, tôi giao Nhân kèm lời dặn: Có gì nhớ báo. Nhân bật tin. Tôi thấp thỏm mãi.

Cuối năm ngoái, tôi tập tọng môi giới chất phóng xạ cùng Tịnh, một cậu em họ xa. Việc đổ bể, tôi với Tịnh hồng ắn. Tịnh ngưng, nhủ tôi bày keo khác. Đưa tôi một tấm ảnh màu, Tịnh bảo tôi bán, hoa hồng

20%.

Xoay tấm ảnh, tôi ngỡ ngàng. Ảnh chụp mấy xương người. Tịnh cười: Xương Mỹ, một cân sáu, hai mươi triệu. Tôi bốc: Tao vừa bán cái thẻ Mỹ bảy triệu. Chúng tôi siết tay nhau.

Bộ xương trong tấm ảnh của Tịnh gồm bốn ống xương lớn màu vàng nâu, dài quãng 30-35cm, bốn ống xương nhỏ 15-20cm, lẫn ít xương vụn, đặt cạnh cái thước thợ mộc và mẫu kim loại lấp lánh, một đồng mảnh sọ nâu sẫm, một đồng mун nâu đen, hai chiếc răng hàm. Lót bộ xương là hai tờ báo Nhân Dân mới và một tờ báo Thái Bình cũ bản.

Nhìn tấm ảnh, loại thám tử dốt nhất cũng suy đoán, nó chụp bởi thứ máy tự động hạng bét và gã thợ hạng bét không biết luật phối cảnh, tại một nhà dân Thái Bình.

Tôi bỗng tin kinh khủng rằng mẫu kim loại giữa đồng xương vô danh nọ đã rách từ chiếc thẻ của tôi.

Tôi soi kính lúp, không xem rõ mẫu kim loại, đành tìm Tịnh. Tôi hỏi: Đúng xương mày? Tịnh gật đầu. Tôi bảo: Tao liếc cái thẻ tí. Tịnh chắc lưỡi, kêu ngại. Tôi cười: Đếch phải của mày. Tịnh nói: Ảnh hưởng mẹ gì. Tôi cãi: Không số lính, biết xương Mỹ hay xương bò? Tịnh thần người. Tôi bảo: Mày chỉ tao thằng chủ gốc, tao tính. Tịnh cúi. Hắn nghi tôi định qua mặt.

Tôi tự ái, trả Tịnh tấm ảnh, nhưng nhớ kỹ thông tin cần thiết.

Bì đựng tấm ảnh màu vàng chanh, góc trái in nhãn Công Ty Dịch Vụ Văn Hóa, dưới ghi:

- Số hóa đơn: 1195
- Họ tên: Ô Sửu
- Ngày trả hàng: (để trống)

- Nội dung: (để trống)

Tôi đến Công Ty Dịch Vụ Văn Hóa, lân la hỏi chuyện cô Nhung tiếp viên. Nhung nói công ty cô chỉ dùng loại bì ảnh màu vàng lửa, loại vàng chanh là của đám thợ chui mượn nhẩn, chẳng hạn hiệu ảnh số 66 phố ĐP, số 55 phố TP, số 3 Vườn Hoa Chéo.

Tôi tìm ba hiệu ảnh Nhung mách. Ông Bình, chủ hiệu 55 TP, hào hiệp tra sổ, nhận đã rửa hai ảnh cho một người tên Sửu vào ngày 16/5/1993, hóa đơn lưu số 1195.

Tôi hỏi ông Bình: Chú nhớ biển xe tay Sửu không? Ông Bình hỏi lại: Mà biết tao một năm bao khách? Xong ông tiếp: Ba ngàn, ba, ngàn, đứa, con ơi. Tôi thất vọng. Ông Bình hỏi: Mà bên Điều Tra? Tôi bảo không. Ông Bình nói: Rồi hơi dò thằng ấm ớ. Tôi khai thật: Nó chụp quả xương người. Ông Bình bảo: Tuần nào tao chả rửa ảnh xương cốt, ghê đít. Tôi nói bừa: Thằng này bần nông chốc mép, giọng Thái Bình. Ông Bình bảo: A tao nhớ, nó có cái răng đỏ, lấm lét như du kích.

Tôi bật reo: Trung Đít Vịt, Trung Đít Vịt. Ông Bình lườm. Tôi cười nịnh: Cám ơn chú, rất cám ơn.

Tôi mua biếu ông Bình một chai vang nội, và đi Thái Bình ngay.

(Dừng câu vùi theo thông lệ)

\*By Hoàng Tuấn Dũng\*

(May 1994)

\*Nạp bừa bởi An Hoàng Trung Tướng @2009\*

(Phần 2 xem ở đây)

COMMENTS

An Hoang Trung Tuong (2010-02-03 18:07) #12

An Hoang Trung Tuong (2010-02-03 18:20) #18

Thôi các Bữa già hói cứ lục não mới cả Gúc đi, Trung Tướng chạy đây.  
Hẹn đến đêm nhé.

An Hoang Trung Tuong (2010-02-04 14:05) #91

Địt cụ Dìn Khảm mà một lần nữa tung bản thô dịch của thằng Gúc lên  
đéo biên tập gì thì sẽ bị khóa a lô một ngày về học lại tiếng Mẻo địt cụ  
hắn.